

21216 - Равиши паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар мавриди хоб

савол

Мехоҳам бидонам, чӣ гуна паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) мехобид? Оё бар тахти хоб (кат) ё бар замин мехобид? Ҳангоме, ки хобидан мехост, дуои муайянеро мехонд?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) гоҳо бар бистар мехобид, гоҳо бар фарши чармин, гоҳо бар бӯрӣ, гоҳо бар замин, гоҳо бар тахти хоб (кат) бе бистар ва гоҳо бар матои сиёҳ мехобид.

Аббод ибни Тамим аз амаки худ ривоят кардааст, ки гуфт: Расулуллоҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод)-ро дар масҷид дидам, дар ҳоле ки ба пушт дароз кашида ва яке аз пойҳояшро ба болои пой дигараш гузошта буд. Ривояти Бухорӣ (475) ва Муслим (2100).

Бистари ӯ чармӣ ва даруни он пӯсти дарахти хурмо буд. Ӯ як матои саҳти пашмине дошт, онро ду барбар таҳ карда бар он мехобид.

Мақсад ин аст, ки ӯ бар бистар хобид ва болои худро бо лиҳоф (кӯрпаи болопӯш) пӯшид. Ба занонаш фармуд: "Дар ҳоле ки ман дар лиҳофи зане аз шумоён будам, Ҷабраил ба наздам наомад, ба ҷуз дар лиҳофи Оиша". Ривояти Бухорӣ (3775).

Болишти ӯ чармӣ ва даруни он пӯсти дарахти хурмо буд.

Ҳангоме ки барои хоб ба ҷойгаҳи худ медаромад, мегуфт: "Аллоҳумма бисмика аҳё ва амут". (Ба номи Ту, эй Аллоҳ! Мемираму зинда мешавам). Ривояти Бухорӣ (7394).

Кафҳояшро ҷамъ намуда дар онҳо Қул ҳуваллоҳу аҳад ва Қул аъзу бираббил фалақ ва Қул

аъзу бираббин нос-ро мехонд, сипас аз сару рӯяш оғоз карда, ба ҳар кучои баданаш дасташ бирасад, кафҳояшро мемолид. Ин амалро се маротиба анҷом меод.

Бар паҳлӯи рости худ мехобид ва дасти росташро зери рухсораи росташ мегузошт, сипас мегуфт: Аллоҳумма қинӣ ғазобака явма табъасу ғибодак". (Эй Аллоҳ! Маро аз азобат, дар он рӯзе, ки бандагонатро зинда менамӯӣ, нигаҳ дор) Ҳангоме ки ба ҷойгаҳи худ мебаромад, мегуфт: "Алҳамду ли-л-лоҳи-л-лазӣ ағъамано ва сақоно ва кафоно ва овоно, факам мимман ло кофия лаҳу ва ло муғвия". (Ҳамду сано барои Аллоҳе, ки ба мо ҳӯроку об дод ва ниёзи моро баровард ва ба мо ҷой дод. Хеле зиёд шахсон ниёзбарор ва ҷойдиханда надоранд). Муслим инро зикр кардааст. Инчунин зикр намудааст, ки паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ҳангоме ки ба ҷойгаҳи худ мебаромад, мегуфт:

"Аллоҳумма, рабба-с-самовоти ва рабба-л-арзи ва рабба-л-ғарши-л-ғазими, раббано ва рабба кулли шайъин, фолиқа-л-ҳабби ва-н-наво ва мунзила-т-тавроти ва-л-инҷили ва-л-фурқони, аъзу бика мин шарри кулли зӣ шаррин анта охизун биносиятиҳи. Анта-л-аввалу фалайса қаблака шайъун ва анта-л-охиру фалайса баъдака шайъун ва анта-з-зоҳиру фалайса фавқака шайъун ва анта-л-ботину фалайса дунака шайъун, иқзи ғанно-д-дайна ва ағнино мина-л-фақр". (Эй Аллоҳ! Парвардигори осмонҳо ва Парвардигори замин ва Парвардигори Арши бузург, Парвардигори мо ва Парвардигори ҳамаи чиз, шикофандаи донаҳо ва ҳастаҳо ва нозилкунандаи Тавроту Инҷил ва Фурқон, аз бадии ҳар бадкор, ки гирандаи пешони ӯ ҳастӣ, ба Ту паноҳ мебарам. Ту аввал ҳастӣ, ки пеш аз Ту чизе нест ва Ту охир ҳастӣ, ки баъд аз Ту чизе нест ва Ту зоҳиру ошкоро ҳастӣ, ки ошкортар аз Ту чизе нест ва Ту ботину пинҳон ҳастӣ, ки пинҳонтар аз Ту чизе нест, қарзи моро адо намо ва моро аз камбағалӣ ба тавонгарӣ бирасон). Ривояти Муслим (2713).

Ва ҳангоме ки аз хоби худ бедор мешуд, мегуфт: "Ал-ҳамду ли-л-лоҳи-л-лазӣ ағъено баъдамо амотано ва илайҳи-н-нушур". (Ҳамду сано барои Аллоҳе, ки баъди ин ки моро мирифт, зинда гардонид ва зинда шудан ба сӯи ӯст). Ривояти Бухорӣ (6312). Сипас мисвок мекард ва гоҳо даҳ ояти охири сураи Оли Имронро, аз ояти **Инна фӣ халқи-с-самовоти валарзи ..** оғоз карда, то охири он мехонд. (Сураи Оли Имрон: 190 то 200).

Мегуфт: "Аллоҳумма лака-л-ҳамду анта нуру-с-самовоти ва-л-арзи ва ман фиҳинна, ва лака-

л-ҳамду анта қаййиму-с-самовоти ва-л-арзи ва ман фиҳинна, ва лака-л-ҳамду анта-л-ҳаққу ва ваъдука-л-ҳаққу ва лиқоука ҳаққун ва ва-л-ҷаннату ҳаққун ва ва-н-нору ҳаққун ва-н-набийюна ҳаққун ва муҳаммадун ҳаққун ва-с-соату ҳаққун. Аллоҳумма лака асламту ва бика оманту ва ҷалайка таваккалту ва илайка анабту ва бика хосамту ва илайка ҳокамту, фағфир лӣ мо қаддамту ва мо аххарту ва мо асрарту ва мо аъланту. Анта илоҳӣ, ло илоҳа илло анта". (Эй Аллоҳ! Ҳамду сано барои Ту, Ту нури осмонҳову замин ва ҳар он касе, ки дар онҳо вучуд дорад. Ҳамду сано барои Ту, Ту тадбиркунандаи осмонҳову замин ва ҳар он касе, ки дар онҳо вучуд дорад. Ҳамду сано барои Ту, Ту ҳаққӣ ва ваъдаи Ту ҳақ аст ва дидори Ту ҳақ аст ва ҷаннат ҳақ аст ва дӯзах ҳақ аст ва паёмбарон ҳаққанд ва Муҳаммад ҳақ аст ва қиёмат ҳақ аст. Эй Аллоҳ! Ба Ту таслим шудам ва ба Ту имон овардам ва бар Ту таваккал кардам ва ба сӯи Ту баргаштам ва барои Ту душманӣ кардам ва бо дастури Ту ҳукм кардам, пас гуноҳони гузаштаву оянда ва пинҳону ошкори маро мағфират намо. Ту маъбудӣ ман, ҳеч маъбуде ба ҷуз Ту вучуд надорад). Ривояти Бухорӣ (1120).

Дар аввали шаб меҳобид ва дар охири он барои намоз бармеҳест. Гоҳ дар аввали шаб бедорхобӣ карда, онро бо умури мусулмонон сипарӣ менамуд. Чашмонаш меҳобиданду, қалбаш намеҳобид. Ҳар гоҳ меҳобид, то даме, ки худ бедор нашавад, ӯро бедор намекарданд.

Ҳар гоҳ шабона дар сафар барои истироҳат биистад, бар паҳлӯи рости худ меҳобид. Ҳар гоҳ пеш аз субҳ барои истироҳат биистад, бозуи худро боло бурда, сарашро болои каффи дасти худ мегузошт. Тирмизӣ ҳамин тавр гуфтааст.

Хоби ӯ мӯътадилтарин ва судмандтарин хоб аст. Табибон мегӯянд, ки (мӯътадилтарин хоб) аз се як қисми шабона рӯз, ҳашт соат аст.